



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1759**

**VD18 90117794**

§. 23. Alia S. Augustini Opera.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V. Lib. II. Machabæorum in dubium non  
 A. C. 421. vocat, quem in Ecclesia receptum agno-  
 scit. (\*) Dicit, Leges Imperatorum con-  
 tra Donatistas non eo tendere, ut necer-  
 tur, sed corrigantur, & summum profes-  
 bantur. Gaudentius, ne victus videretur,  
 secundo reposuit, & S. Augustinus, ne  
 Victoriæ umbram concederet, secundo  
 respondit. Hæc S. Augustini ultima  
 opera sunt adversus Donatistas, quorum  
 numerus in dies ipsius cura minuebatur.

## §. XXIII.

*Alia S. Augustini Opera.*

*De octo Dul.* Elapsis aliquot annis, Dulcitus S. Augu-  
*quæst. to. 6.* stino octo quæstiones super diversis  
*II. Retr. c. 65* Scripturæ loca proposuit, quibus S. Au-  
*qu. I. n. 10.* gustinus respondit, excerptis verbis ex  
 aliis suis operibus, ubi jam prius has quæ-  
 stiones tractaverat. In hoc opere citat  
 Enchiridion, quod inscripserat Laurentio,  
 Dulcitiæ fratri, Romanæ Primiciario, id  
 est, cujusdam Cohortis Duci, nam lai-  
 cum tantum fuisse apparet. S. Augu-  
 stinum rogaverat, ut sibi librum compo-  
 neret, quem semper manibus tenere pos-  
 set (hoc etiam Græce significat vox En-  
 chiridion) & ea complecteretur, quibus  
 bonus Christianus in rebus, Religionem  
 tangentibus, præcipue inhæreret, quid  
 inter

*Ench. c. 4.*

(\*) Quem Lutheri temeritas rejecit.

inter grassantes tot Hæreses potissimum vitandum, quousque in Religione rationi fidendum, & quale sit primum Fidei Catholicæ fundamentum. S. Augustinus ad omnes has quæstiones respondens, dicit, totam Religionem in Fide, Spe, & Charitate consistere, atque tres has virtutes in Symbolo, & Oratione Dominica includi. Has ergo explicat, prolixius de Symbolo differens, & diutius immorans quæstionibus majoris momenti adversus Gentiles, & illius temporis Hæreticos, nempe de origine mali adversus Manichæos, de Gratia, & Prædestinatione adversus Pelagianos, ita ut hoc opusculum præclarum Theologiæ compendium sit. Non prius quam post annum 420. compositum est, cum S. Hieronymus jam defunctus memoretur.

Sæculum V.  
A.C. 421.

adleguA.3

c. 10. 11. &c.  
c. 27. 28. &c.

c. 87.

c. 108.

S. Augustinus ulterius in hoc opusculo loquitur de utilitate precum pro defunctis, & dicit: *Quando Sacrificium Altaris offertur, aut aliqua elemosina pro defunctis baptizatis, si id fiat pro illis, qui sunt optimi, sunt Gratiarum actiones, (\*) pro illis, qui non sunt pessimi,*

Fff 5 mi,

(\*) Der Protestant übersetzet: Handlungen der Gnade. Was soll dieß heißen? Die folgenden Worte: Denen aber, die nicht ganz boshaft sind, dienen sie zur Ausöhnung. erweisen

Sæculum V.  
A. C. 421. *mi, ad propitiationem serviunt, si pro  
mino pessimis, quamvis illis nihil possint,  
tamen non nihil inde solatii viventes capiunt. Illis autem quibus utilia sunt, ad  
obtinendam plenam remissionem possunt,  
aut saltem pœnam eorum leviolem reddunt.*

**S. Augustin.** S. Paulinum, qui eum consuluerat super  
quæstionem, an pro sit mortuo, si corpus  
ejus prope sepulchrum Martyris terre  
mandetur; nam aliqui in Basilica S. Felicis  
sepeliri cupiebant. *Videtur mihi,  
dicebat S. Paulinus: hæc pia desideria  
non oportere esse inutilia, nec frustra  
tam Ecclesiam pro defunctis orare  
suevuisse; unde inferre licet, prodesse  
defuncto, si sepultus fuerit in tali loco,  
ut pateat, alios pro ipso opem Sanctorum  
licitasse.* S. Augustinus respondit, edito  
libro, cui titulus: *De cura, quam pro mor-  
tuis habere decet.*

Primo

weisen ganz deutlich die Wahrheit der Römischen  
katholischen Lehre; denn, wenn die Seelen der  
Verstorbenen im Augenblicke ihrer Auflösung von  
dem Leibe allezeit entweder in die himmlische  
Freude eingelassen, oder zu der ewigen Pein ver-  
dammet werden, so ist keine Versöhnung möglich;  
man kann sich keine einbilden, außer es gäbe ein  
Ort, und eine Zeit, in welcher diese Versöhnung  
geschehen könne.

Primo Regulam ponit, omnia quæ <sup>Sæculum V.</sup> pro Defunctis fiunt, non aliter eis pro- A. C. 421. desse, quam secundum statum, in quo vixerunt. *Legimus, inquit: in Libris Machabæorum Sacrificium oblatum fuisse pro mortuis, & quamvis id in nullo loco veterum Scripturarum legeremus, non levis est totius Ecclesiæ Auctoritas, quæ hæc consuetudo fulcitur; (\*) nam oratio pro mortuis locum habet, etiam in precibus, quas Sacerdos Deo coram Altari peragit. (\*\*)* Deinde monstrat, locum sepulchri, & ipsum sepulchrum res esse Christianis prorsus indifferentes. Sed occasione, & ex adjunctis circumstantiis profunt, si, ut exemplo vulgari utamur, aliqua mater fidelis, cupiens filium suum in Basilica alicujus Martyris sepeliri, credat, animam illius per merita hujus Sancti adjuvari; quippe fides ista quædam orationis species est, & prodest mortuo, si in tali statu sit, ut prodesse possit; si deinde Mater sepulchrum adeat, ipse locus, ut majori affectu oret, excitat. Scribit etiam S. Augustinus de apparitio-

c. 2.

c. 5.

D. C. 421.

(\*) Der Protestant giebt es: Und ob wir gleich in den ältern Schriften hievon weiter keine Beweis finden. Der heil. Augustinus saget etwas anders.

(\*\*) Ecce antiquitatem memoriæ pro Defunctis in Missa!

Sæculum V. paritionibus mortuorum, & de factis  
 A. C. 421. singulis non disputans, ostendit, fieri posse, ut mortui in somnio, vel alio modo hominum conspectui se præbeant, qui eorum animæ præsentibus sint, sicut sæpe somniantibus homines viventes, & huius rei ignari, objiciuntur. Quærit, quomodo Martyres invocantibus se subveniant, aut quomodo eorum preces cognoscant, & fatetur, hanc rem supra captum sum esse. At hæc quæstio solum modum intercessionis Sanctorum respicit, non vero eorum suffragia, & merita, de quibus

o. 18. S. Augustinus nullatenus dubitat. (\*)

De Cura De-  
 fu. nctorum.

Tum sermonem claudit in hunc modum: *Cum hæc ita sint, ne credamus, quidquam prodesse mortuis, quorum curam gerimus, nisi Sacrificia solemnia, quæ pro eis seu ad altare, seu per preces, aut Eleemosinas nostras offerimus, quævis ea non prosint omnibus, pro quibus fiunt, sed tantum iis, qui dum viverent, in statum se posuerunt, ut prodesse possent. Quia autem mortuorum statum discernere non valemus, pro omnibus orare oportet, præstat enim, ut ista auxilia pro illis sint superflua, quibus nec nocere possunt, nec prodesse, quam ut indigentibus*

(\*) Profecto testimonium contra Protestantæ de meritis & intercessione Sanctorum, omni exceptione majus!

subtrabantur. Quisque de suis magis sollicitus est, ut & sibi aliquando hoc Charitatis officium a propinquis præstetur. Sæculum V.  
A. C. 421.

S. Augustinus rursus de apparitionibus mortuorum mentionem facit in duabus Epistolis, circa annum 414. ad amicum suum Evodium, Episcopum Uzalensem, qui hac super re consilium postulaverat, scriptis. ep. 159. al.  
100. 162. al.  
101.

Circa annum 420. scripsit S. Augustinus Tractatum suum contra mendacium, ut petitioni Consentii satisfaceret. Si mul aliam ad eundem dedit Epistolam super alia quæstione, scilicet de statu præfenti Corporis Gloriosi post Resurrectionem. In libro contra mendacium illos præcipue impugnat, qui credebant, licitum esse mentiri ad captandos Priscillianistas; his quippe Hæreticis Regula erat, sufficere bene credere, & Confratribus suis veritatem aperire, coram exteris vero posse dissimulari. Itaque apud Catholicos se fingeant, & hanc fictionem etiam perjuriis confirmare audebant. Non nullis Catholicis opinio irrepererat, licere eadem dissimulatione erga ipsos uti, fingere, eorum Scriptores laudare, imo ipsorum Doctrinæ assentiri, ut deinde facilius erroris convincerentur. Legimus etiam S. Flavianum Antiochenum eandem industriam contra Messalianos adhibuisse. II. Retr. c.  
69. to. 6. p.  
448. ep. 205.  
Sup. XVII.  
§. 56.  
Sup. XIX.  
§. 26.

Hanc

Sæculum V.

A. C. 421.

Sup. l. V. §.

II. Clem.

Alex. Strom.

IV.

c. 12. 13. &amp;c.

c. 18.

Sup. l. XX.

§. 12.

Hanc simulationem S. Augustinus absolute damnat, & dicit, nunquam licere in materia Religionis mentiri; alias enim imprudentiæ argui possent Martyres, quod modo tam facili vitam suam non servassent. Probat etiam, si in hac materia permissum sit mendacium, ipsum fidei fundamentum everti. Ad alta deinde progrediens, omne mendacii genus damnat, & respondet ad omnia Scripturæ loca, quorum auctoritate in certis circumstantiis licere mentiri dicebant; ostendit, nullum mendacii exemplum in novo Testamento legi, in veteri autem, ea, quæ mendacia viderentur, talia non esse, nec ea a Scriptura approbari. Peccatorum compensationem impugnat, & defendit, nunquam malum, sub quacunque Boni eventuri specie, faciendum. In hoc opere, se ipso Judice, quæstionem de Mendacio accuratius tractat, quam in illo, quod paulo ante susceptum Episcopatum scripserat.

## §. XXIV.

*Liber contra Julianum.*

II. Retr. c. 62  
ep. 207. ad  
Claud.

Postquam S. Augustinus totum opus Juliani contra se scriptum accepit, & curiose examinavit, deprehendit, extracta sibi a Comite Valerio submissa, Autographo non omnino esse conformia, timuitque, ne se Julianus imposturæ accuset,